

man fionē apud eum faciemus; Manē aū in nobis
pater: p̄ sp̄m quē dedit nobis; Quomodo igitur si
mul potest dispar manere natura? Vtq; non po
test; Manē aū cum patre & filio sp̄s sc̄i. Unde & ap̄t̄s
cum gratia ih̄u xp̄i & caritate dī. communicationē
sc̄i sp̄s copulauit dicens: Gratia dñi n̄ri ih̄u xp̄i. & ca
ritas dī. & communicatio sp̄s sc̄i. cum omnib; uobis.
Aduertimus igitur: qd̄ pater & filius & sp̄s sc̄i. in uno
eodemq; p̄ nature eiusdem maneant unitatem.
Ergo diuine ē potestatis: qui habitat in templo;
Sicut enim patris & filii. ita & sp̄s sumus templum.
Non multa templa. sed unum templū. quia unum tē
plum ē potestatis.

·XIII·

Sed quid ueremini? an illud quod blaterare con
sistis: ne tres faciatis deos? absit; Vbi enim una
dītas intellegitur: unus d̄s dicitur; Neq; enim
cum filium dī dicimus: duos deos dicimus; Nam si
cum dītatem sp̄s confitemini. putatis tres deos
dici: ergo cum dītatem filii dicitis: quia non po
testis eam negare: duos inductis deos; Necessē
est igitur iuxta sententiam ur̄am: si d̄m p̄sonē